

Π.— 'Από καύκαλα βγαίμεν,
ποῦ τάνοιγε μαγουριά,
καὶ σὰν πρὸς ἀνδρευομένη
χαῖρε χαῖρε, 'λευθεριά.

'Εκεῖ μέσα λαγαρούσες
ἔκασαι καὶ προκοπή,
κ' ἡ μαγουῖρα καρτερούσες
ἔβγα πάλι νὰ σοῦ πῆ.

Δάφναις τώρα δὲν σκορπῆς
κ' ἄλλοφύλους δὲν κτυπῆς,
μὰ μὲ χέρι φονικὸ
χύνεις αἱμ' ἀδελφικὸ.

Δὲν τρομάξεις μὲ τοὺς Γηράδες
τὸν ἄλλοφυλο φορηῶ...
κ' ἄλλοι δὲδὸ καλαμαράδες
τῆς ἐράγαν' στὰ Χαριά.

Κί' ἦλθαν μ' ἀνοικτὰ κεφάλια
'στῆς Ἀθήνας τὸν δέρα,
πρὶν νὰ χάσουν ἐκεῖ πέτρα
καὶ ταβῶ καὶ τὰ πασάγια.

'Λευθεριά, γὰ' λίγο πάψε
τῆς ἀνδρείας τῆς πολλαῖς,
κ' ἔλα σίμωσες καὶ ράψε
τῶν γραφεῶδων κεφαλαῖς.

Φ.— Ρίξε, Περικίη, τὴν πένα
καὶ μὴν τὴν βασίς ἀκούη,
καὶ γὰ' ζήτημα κανένα
νὰ μὴν ἔγῃς καμμιὰ γνώμη.

Σφύριξε τὴν Ρουσικίνα,
τοῦς Παλιάτσους, τὴν Ἀγκοῖ,
μὰ γὰ' κρέατος, μαλαγάνα,
κάνε πάντα τὸν μουγγό.

Μήτε κἂν συμβολικοὺς
καὶ γραφώδες λόγους λέγε,
μήτε συντηρητικοὺς,
μήτ' ἐπαναστάτας ψέγε.

Μὴ σὰν κοῦφος Ἀθηναῖος
κόβεις ράβεις, στακοφίαι,
πρὶν κανέναν Χάμιλετ νέος
κ' ἐπὶ σοῦ φιλοσοφῆση.

Καὶ θωπεῖων μετὰ λύπης τὸ σπασμένον σου κρανίον
σὺν Ὁράτιον εἰπῆ :
βλέπεις τούτη τὴν καννίδα τὸν συγχρόνων καρφενέων
πόσον εἶναι σκυθραπῆ :

' Ἄλλο δὲν τὴν συσκενίει
παρὰ Μάρδες καὶ κῶμοι,
πλὴν ἠθέλησε κ' ἐκεῖνη
νῆχη μὲ δίκη τῆς γνώμης.

Κί' ἔλεγε διχογνωμία πῶς 'στους Κρήτας δὲν συμφέροι,
καὶ μὰ μέρα μεσημέρι
τὴν ἐχώρισαν σὲ δύο 'στὰς Σταθίου τὴν ὁδὸν
κ' ἔτρας αἶμα κρονηθῶν.

Εἰν' ἑλεύθερος ὁ τύπος
καὶ τῆς παραλαίτες ἄφες,
φθάνει μόνο τὰ μὴ γράφης.

Μὴ σοῦλῃ μαγουῖρας κτύπος
καὶ γυρεύεις σακνορρέφας
τὸ κεφάλι σου νὰ ράψης.

Τὸ Μαγιάτικο στεφάνι τοῦ κυρίου Ντελνιγιάννη

Π.— Κότταζε, βρε Φασουλή
μὲ τὴν μπροστίνην καννίδα,
τὸν παπποῦ τὸν μπαμπαλιῆ
πῶς πηδῆ μὲ μία σκάλα
'στὸν ἐξώστη τῆς Βουλῆς δίχως φόβο πῶς θὰ πῆση,
κ' ἔνα στεφανο κρεμῆ μὲ δὲδὸ σκόρδα μὲς στὴ μέση.

Μάιος ἀνθοβολεῖ
κ' ἡ μαγουῖρα μὲς διέπει,
καὶ τοῦ κρέατος ἡ Βουλὴ
τοῦ Μάιου ὁῦδα δρέπει,
καὶ γὰ' τοῦτ' ὡς τῶρ ἀκούμα
δὲν ἀνοῦς ρητόρων στόμα.

Μὲ τὸν Μᾶη, μὲ τὸν Μᾶ,
στεφάν' ὁ παπποῦς κρεμῆ
'στὴ Βουλῆ, ποῦ μὲς τιμῆ.
Καὶ φωνάζουν ὅσοι βλέπουν τῆς Βουλῆς μας : τὸ στεφάνι :
σκόρδα 'στὸν ἐχθρῶν τὰ μάτια καὶ κανεῖς μὴν τὴν βασάνη.

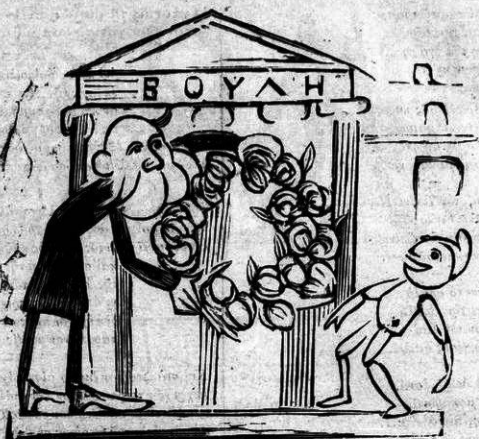
Σκόρδα κατ' ἐχθρῶν βασκάνων,
ποῦ δὲν βλέπουν φθοροῖ
τὴν ἀξίαν τῶν στεφάνων
πῶς κυρίου Θεοδωρῆ.

Φ.— Ἡ Βουλὴ μας, ἡ Βουλὴ μας
λέν πῶς ἦλθε... τῆς ἄλλοι μας !
'Ὅπως τὴν Βουλῆν τῆς Κρήτης ἔκανε τὸν Πρόεδρό της
κ' ἔπασσε τὰς ἀσχολίας,
καὶ περνοῦσε τὸν καιρὸς τῆς
μὲ δικᾶς μας ὀμιλίας.

Τόσα σχέδια σοφὰ
περιμένουν' στὸ καλάθι,
κ' ἡ Βουλὴ δὲν τὰ ψηφᾷ
καὶ κανέναν ἐβουβάθη.

Μπήκαμε σὲ Μᾶη μῆνα,
'γέννησε κ' ἡ Γκακουμίνα,
καὶ τῆς γέννας τῆς τοῦ θαύμα κόσμον ἐδαβόλιος,
κ' ἡ Βουλὴ μας ἕως τώρα δὲν ἐγεννοβόλιος.

Πατριῶται σκυθραποὶ
κλαῖν δεινοπαθήματα,
πᾶντες κατ' ἐστὸ Κρασιπὶ
τύπος μ' ἐξανθήματα,

μή δὲν ἴθαμεν ἀκόμη μήτε τόσον βουλευτιῶν,
μήτ' ἐξάνθημα κανένα τῆς δημοκρατίας αὐτῶν.

Μάης εἶναι, καὶ τοῦ Ρώμα το κομποδοὶ δὲν σημαίνει,
εἶχε κα' ὁ παπποῦς ξεχάσει πῶς Βουλὴ τὸν περιμένει,
μὰ γι' αὐτὸ μαθῆρας σάφρων συγχωρεῖ τὸν Νελεγγάνη...
γέρος εἶναι καὶ ξεχάει.

Μὰ τὰ φρόδια του σουφρόνει
καὶ τὸν κόσμο συγχινεῖ,
τόρα σχέδια σκαρόνει
κα' ἔπειτα τὰ λημονεῖ.

Τὴν ἀρετῆτος ὁρμὴ
μὲ ρομφαλὸν ἀπειλῆς,
τόρα Μάηδες κερμὲ
'σὺν ἐξούσιᾳ τῆς Βουλῆς.
Τὴν ὄρειν, τίλλο πᾶνει...
γέρος εἶναι καὶ ξεχάει.

II. — Μανθάνω δὲ παρὰ πολλῶν
πῶς σὴν Βουλὴν τὸν Γαλλῶν

ἔζητος τὴν ἔνωσιν ὁ βουλευτὴς ὁ Γαλλῶν
καὶ γὰρ τὴν Κρήνη θύελλα τὴν ἰσχυρὴν μεγάλῃ.

Τίποτος φιλέλλη φλογερός
πρὸς ἔνωσιν κεντῆ,
ὁ δὲ Τισὴν σοβαρὸς
εἰς τοῦτον ἀπαντῆ

πὸς φιλελλημικῆτος δουλ τῆς Κυβερνήσεως
τοῦ κράτους τῶν θαυμάτων,

κα' αὐτὸς ὁ λόγος ἔγινεν αἰτία συγχινήσεως,
χολῆς, δαγῆς, σκαυμμάτων.

'Πῆρε φωνὰ κα' ὁ Θεοδώρης,
τοῦτος ὁ λόγος ὁ βαρὺς
πρῶτον αὐτῶν κωφίως
τὸν πλήρωσε καιρίως.

Κι' ὡς πατριώτης ἀγριὸς ἐκάρφωσε τὸ μᾶν
'στὸν ξένο διπλωμάτην,
κα' ὀργῇ τὸ στήθος ἔσεισε τὸ γέρον Κορδοῦνᾶ
μὲ τὴν μακαρονᾶ.

Φ. — Συμφωρὰ ποῦ μᾶς ἦλθε καὶ πάλι
μὲ τοὺς λόγους ἐπείκου τοῦ Γαλλῶν
καὶ μ' ἐκείνον τὸν ξένο Μισιστρο,
ποῦ πολλῶν θὰ κεντησῆ τὸν ὄιστρο.

'Ὁ παπποῦλης σακίδος φουκτόνει,
τραντινῶς, τοῦ λέει, Τισόν.
'Απὶ ῥόδα καὶ εἶ το μὲ εἰρήνης
πῶς γυροῦσε σιληρὰ νὰ κερᾶνης
μὰ μὴ τόσο φορικτὴ βλασφημία
λὰ ντελίκουα ντελλ ἄνιμα μᾶ ;

'Ὁ παπποῦλης σακίδος φουκτόνει,
τραντινῶς, τοῦ λέει, Τισόν,
Σὺν δὲν ἔσση; καλὰ τὴν Γρανία
δὲν σοῦ πρέπουν Μισιστρον τιμαί,
δὲν ἐπράδαμενᾶ τίποτα κενία
καὶ νοῦστὶ παρόλε πᾶρ μὲ.

'Ὁ Τισόν, τίναί τοῦτα ;
ὁ μεμῶρια περνοῦτα.

Πῶς και σὺ παρεξεράτης
ἀπὸ βήματα Βουλῶν
ἐπιλήσιμον τῆς ἀγάπης
τῶν Ἑλλήνων κ' Ἰταλῶν ;

Πῶς και σὺ δὲν μὰς ψηφῆς
και μὰς δειχγεις καταφρόνια ;
θὰ οὐ κάνω γὰ μὴ φῆς
εἰς τὸ μέλλον μακαρόνια.

“Ο παπποῦλης τέτοια λέει στὸν Τιτόν, Περικλέτο,
και τὸν κάνει Ριγκόλετο.
Μιὰ στιγμὴ δὲν τὸν ἀφίνει
και τοῦ δίνει και τοῦ δίνει.

Τοῦ γανόνει τὸ μαρὰ
και ξεχνάει τὴν Βουλῆ,
και γι' αὐτὸν τὸν Ἰταλὸ
πρὸς τοὺς φίλους ὁμιλεῖ.

Δὸς του, Θεωδορῆ, ξανά,
κτύπα τὸν μακαροῦ.
Θεωδοράκη, πὲς ἀλεῦρι...
ὁ μακαροῦς γὰ ὁ εὔρη.

Και φωνάζουνε πολλοὶ
κορδοῦφιλ' Ἰταλοί:
τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
τάβαλε μὲ τὸν Τιτόν.

Μὲ τὰ φῶτα τῆς ἡμέρας,
μὲ τὰ σκότη τῆς νυκτὸς
πολεμῆ τὸ ξένο τέρας
ὁ παπποῦλης πηδηκτὸς.

Μὲ τοακισματα πολλὰ
τὸν σαρκάζει, τὸν γελῆ,
και τὸν κάνει σὰν κορυεῖ
μὲ πικρῶν σκαυμάτων βέλη.

Και φωνάζουνε πολλοὶ
κορδοῦφιλ' Ἰταλοί:
τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
κοροιδεῖει τὸν Τιτόν.

II—

Εἶδες φῶς μου, τὸ γατάκι,
εἶταν ἓνα κορυεῖλι
ἀπὸ κάτω σὺ ἐτραπέει
μὲ τὰ γέγχα του τὸ παίζει;

Μιὰ τάρφει, μιὰ τὸ πῆγει,
μιὰ χυμῆ και τὸ δαγκάει,
μιὰ δὲν ξέρω τί τοῦ κάνει.

Τῶρ αὐτοὺς τοὺς στίχους κρύει,
Φασουλιῆ μου στραβοσκέλη...
ὁ παπποῦς ὁ γάτος εἶναι
κ' ὁ Τιτόν τὸ κορυεῖ.

☛— Πλὴν ἴα τὴν ἀπάντησιν ἢ ἀκούσῃς τῆς Βουλῆς
στὸν λόγον τῆς Ἀδῆς.

Ἀνταπαντῆ σοφῶς τὸ Βουλευτήριο
Ἰστοῦ Θεοῦ τὸν σπουδαῖον ἐναρκτήριο.

“Ο λόγος ὁ βασιμικός
ἐκείνης τῆς δευτέρας
ἦν και πολὸ συμβολικός
ἐφ' ἡμῖν τοὺς πατέρας,
μὴ Ἐπαρκῆς ἐξήγησι ἀκόμη δὲν εὐρέθη,
ἀλλ' ὅμως ἐτελείωσαν ὅσα μὰς ὑπεστέθη.

Τὴν θεωρίαν ἴσαμεν τοῦ λόγου και στὴν πράξιν,
πρὸ πάντων τὴν ἀσφάλειαν τοῦ κρότους και τὴν τάξιν
τὴν ἐξυμνεῖ κ' ἐντὸς κ' ἐκτὸς καθένος συμπολίτης,
και στὰ Χανιά τῆς Κρήτης
τῆς Ἐραγε κ' ὁ τῶν « Καριῶν »
κ' ὁ τῆς « Ἐσπερινῆς »,
δὲν ἔχει δὲ πρὸς τὸ παρὸν
παράτονον κανεῖς.

Και στὸ Στάδιον ἐκείνο μίαν μάχην μὲ κορόνας
μέχρι τῶν τετραπελάτων τὴν ἐσάλασαν χανιά...
σὰν δὲν εἶσαι τοῦ Θεοῦ σὲ θεοῦζον στὰς Ἀθήνας,
μὰ σὰν εἶσαι τοῦ Θεοῦ σὲ θεοῦζον στὰ Χανιά.

“Ἦκουσε μετὰ χαρὰς του κάθε ρήτωρ τῆς Βουλῆς
πῶς ἡ κόρ ἢ προσφιλῆς
ἄρην μὲ κόρης ἀπασιμὸς
ἐνωθῆ μ' ἑμὰς ἀνάμα,
τῆς μητρὸς τῆς τοῦ θεομὸς
ἐρασιμῶει κατὰ γράμμα

Τὴν ἀσφάλειαν ἐξάφρον και πατέρας ἀσθηροῖ
κ' εἶναι φάκτουμ, ὅπως λένε, κ' ὄχι μόνον και χλεύη,
και τὸ Κῦρον τῆς « Ἐστίας » τὸ κεφάλι μαρτυρεῖ
πὸς ἀσφάλεια κτανίον εἰς τὸ κρότος βασιλευεῖ.

Και καμπόδας ποιητικίας,
ἢ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Παχτικός ὁ Γεώργιος, μελετητῆς θεοῦς
και μονακοφιλόλογος σπουδαῖος και τρανός,
κατόπιν τῶσων μελετῶν και μόχθων ἀναμάτων
τόμον ἐξέδωκε λαμπρὸν δημοτικῶν ἁσμάτων,
πολύτιμον κεμήλιον τῶν κατ' ἡμῶς γραμμάτων.
“Ὅθεν δικαίως Ἐπαθλοῦ στὸν μουσικὸν ἀνήκει...
ἐκδοτῆς ἢ τοῦ Μαρσαλῆ γνωστῆ Βιβλιοθήκη.

Ἀντωνιάδη Γεώργη Παρισιῶν Κορυεῖον,
ποῦ γίνονται καθάρματα μοῦτρα πολλῶν κορυεῶν.
Τι πλοῦτος ἀσμάτων, τί μῦτρα ζηλευτά,
ἐκεῖ κορυεὺς τέχνην θὰ βῆσι μοναδικήν,
κοσμῆματα, κομμώσεις, και μέσα σ' εἶ ἀτὰ
τὴν μέθοδον τὴν νέαν τὴν ἀνωστεικῆν.
Ἰστοῦ Πανεπιστημίου τὸν μέγαν ὁρόμον ἴτε
κ' ὁπ' ἀριθμῶν πενήντα και πέντε θὰ τὸ βρῆτε.

Τῆς ἐξοχῆς, τοῦ Γυναικῆ βιβλίου ἐμπνευσμένον,
εἰς τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν πόλιν τυπωμένον.

Ἀθριον εἰς τὸ Ζάπλειον μέγα λαχέιον πρώτης
γὰ τοὺς ἀπόρους ἀσθενεῖς
τῆς Φιλοπάκου τῆς κλεινῆς,
κ' ἄς τρέψῃ πᾶς φιλάνθρωπος κ' ἀληθινὸς ἱππότης.